

Karel Eykman & Margreet de Heer

Zodat het je goed gaat Tien geboden voor nu

Meinema

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

www.uitgeverijmeinema.nl

Boekverzorging: Mulder van Meurs
Illustratie omslag: Margreet de Heer

ISBN 978 90 211 70398
NUR 746

© 2017 Uitgeverij Meinema, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zodat het je goed gaat

Duizenden jaren geleden gingen twaalf herdersstammen uit de woestijn zich vestigen in Israël. Om van die losse stammen één volk te maken, zijn toen de tien geboden ontstaan. Er moesten afspraken gemaakt worden om samen te leven, zodat het ze goed zou gaan.

Nu zijn die geboden niet meer van onze tijd. Eer uw vader en moeder bijvoorbeeld was nodig omdat de kinderen voor hun ouders moesten zorgen als die te oud waren om te werken. Tegenwoordig hebben we pensioen geregeld, dus dat gebod geldt niet meer, zou je zeggen. Toch zit er wel iets in waar we ook vandaag de dag nog wat aan kunnen hebben, zodat het ons goed gaat.

Wat je alleen niet moet doen, is denken dat die geboden strenge, dwingende wetten zijn, die jou opleggen wat je allemaal wel moet doen en niet mag doen, iets waarvoor je zwaar gestraft kan worden. Alsof tegen je gezegd wordt: als je je er niet aan houdt, dan zal het niet goed met je gaan.

Zo is het beslist niet bedoeld. De tien geboden zijn er om ons aan te sporen en op te juttten om goed met elkaar om te gaan. De tien geboden leggen niets op, maar roepen ons op.

We weten allemaal dat wij in een wereld leven waarin vermoord wordt, waarin mensen elkaar ontrouw zijn, waarin gestolen wordt en waarin mensen elkaar bedriegen.

Laten wij ons daar niet bij neerleggen, laten wij proberen daar niet aan mee te doen. Blijf proberen trouw te zijn, te geven, te delen en eerlijk te zijn, zodat het je goed gaat.

Karel Eykman

Hoe noem je zoiets?

Hij moest opschieten, hij had haast. Hij moest op tijd in de bibliotheek zijn om het boek terug te brengen dat hij had geleend voor zijn spreekbeurt op school.

‘Het ontstaan van de wereld’ heette dat boek. Hij had het bij zich in zijn binnenzak.

Om de weg af te snijden fietste hij niet over de Kerkstraat maar nam hij het smalle bospad achter de weilanden langs.

De aarde was helemaal niet in zeven dagen geschapen zoals in de bijbel stond.

Daar zou zijn spreekbeurt over gaan.

De hele wereld was gewoon bedacht door mijnheer Darwin, dat wil zeggen, die Darwin had ontdekt dat vissen er miljoenen jaren over gedaan hadden om aan land te komen en zoogdieren te worden, waarna het nog eens honderd miljoen jaar had geduurd voordat daar apen en zodoende mensen van waren gekomen.

Zo’n verhaal zou het moeten worden. Hij had er al van alles voor bij elkaar gegoogled, maar hij had nog niets op papier gezet en hij moest er overmorgen al mee voor de klas staan. Hij begon er toch knap zenuwachtig van te worden. Er moest nog zo veel aan gedaan worden. Hij was er maar druk mee. Druk, druk, druk.

Opeens stak er een konijntje het pad over, stom beest. Hij wist hem net te ontwijken door over een paar doorntakken de berm in te rijden.

Even later, toen hij langs het rietvijvertje reed, voelde hij dat zijn achterband steeds zachter begon te worden.

Jawel hoor, leuke band. Ook dat nog. Moest hem weer overkomen. Het kwam vast door de doornen van die rozenstruik daarnet. Jaja, er zijn geen rozen zonder doornen. Nou, de rozen werden bedankt.

Dat stomme konijn ook. Stomme rozen, stomme fiets, stomme band.

Hij smiet kwaad zijn fiets neer en liet zich in het gras ploffen. Een fiets met een leuke band hoeft je niet op slot te zetten, dacht hij nog, die wordt toch niet gejat.

Hij keek eens om zich heen, plukte een grasspriet en stak die tussen zijn tanden. Die bibliotheek kon hij voor vandaag wel vergeten, die haalde hij toch nooit voor sluitingstijd.

Dus hij had alle tijd, hij hoefde eventjes niets meer.

Hij zag het riet bewegen in de vijver, hij zag de bomen ondersteboven in het water.

Er was nog wel een vogel die lawaai probeerde te maken, maar voor de rest was het stil.

Zo kwam hij op adem en kwam hij tot rust.

Hier is het goed, dacht hij, en tegelijk is het gek.

Dat bos daar is niet van mij, ik ben van dit bos.

Ik ben een stukje van alles om mij heen.

De hele aarde met de sterren erbij, daar hoor ik bij.

Net als pappa en mamma, mijn zusje en mijn vriendjes.

Raar dat ik dat nu bedenk, dat ik het gevoel heb dat ik een mens ben die weet wat het is om het goede te doen, om trouw te blijven aan mensen van wie je houdt.

Hoe kom ik daarop, heb ik dat zelf verzonnen of heeft iedereen weleens zo'n gevoel?

Is dat niet aangeleerd, maar ingebakken in alle mensen?

Waar komt dat dan vandaan?

Is dat een idee van... hoe zeg je dat... hoe noem je zoiets?

Hij keek eens om zich heen. Wat is er met mij aan de hand, dacht hij, dat ik opeens last heb van vreemde, diepe gedachten?

O ja, da's waar ook, leuke band. Was ik bijna vergeten.

Hij raapte zijn fiets op en wandelde ermee door het bos naar huis.

Hij voelde zich bijzonder, hij voelde zich trots, al wist hij niet waarop.

